

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
1.Mf.31.011/2023/6.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a dr. Landes Judit ügyvéd felperesi képviselő címe) által képviselt **Felperes1** (Felperes1címe) **felperesnek** a Alperesi képviselő iroda neve (Alperesi képviselő címe, ügyintéző: képviselő1 ügyvéd) által képviselt **Alperes1 alperes** ellen írásbeli figyelmeztetés hatályon kívül helyezése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 17.M.70.877/2021/26. számú ítélete ellen a felperes által 27. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 15.000 (tizenötezer) forint és ÁFA másodfokú perköltséget, valamint 24.000 (huszonnégyszer) forint meg nem fizetett fellebbezési illetéket az Adó- és Vámhatóság illetékbevételi számlája javára. Az eljárási és fellebbezési illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Ítéleti tényállás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás szerint a felperes 1997. április 1. napjától állt az alperes alkalmazásában urológus szakorvosként, határozatlan idejű közalkalmazotti, majd 2021. március 1. napjától egészségügyi szolgálati jogviszonyban. Az alperes a jogviszonyt 2021. október 18. napján felmondással szüntette meg.

[2] 2021. augusztus 5. napján a felperes lakókörnyezetében tájékoztatták a lakosokat arról, hogy az önkormányzat által megrendelt útfelújítási munkálatok kerülnek kivitelezésre a 2021. augusztus 9-től 2021. november 17. közötti időszakban a felújítási címl felújítására (Utca3 neve – Utca1 neve utca közötti szakaszon). A gyalogosforgalom folyamatosan biztosított, de az érintett munkaterület a munkavégzéstől függően a gépjárművek előtt szakaszosan vagy teljesen lezárásra kerül.

[3] 2021. augusztus 16. napján a felperes a reggeli 8 órai munkakezdés idejére a munkahelyére nem érkezett meg, aznap csak 9 óra 13 perckor vette fel a munkát. A késésről az alperest nem tájékoztatta.

[4] Az alperes a felperest 8 óra után a vonalas telefonján többször is próbálta hívni sikertelenül, a telefon mindannyiszor „ezen a számon előfizető nem kapcsolható” jelzést adott. Az előző napi villámcsapás okán a felperes telefonkészüléke meghibásodott.

[5] Az alperes aznap írásbeli figyelmeztetésben részesítette a felperest, melyben rögzítette, hogy a felperes nem vette fel a munkát 8 órakor, az asszisztens nő otthoni telefonján többször hívta, de nem válaszolt, munkahelyére 9 óra 13 perckor érkezett be, addigra öt beteget várakoztatott. Ismételten írásban figyelmeztette a munkaidő betartására, illetve felkérte, hogy akadályoztatása esetén azt haladéktalanul közölje telefonon a titkársággal vagy a részlegen szolgálatban lévő asszisztenssel.

Kereset és ellenkérelem

[6] A felperes keresetében az írásbeli figyelmeztetés hatályon kívül helyezését kérte. A késés és a tájékoztatás elmaradásának tényét nem vitatta, de vis maior helyzetre hivatkozott azzal, hogy forgalmi fennakadások, a buszjárat késése és a vonalas telefon megrongálódása miatt önhibáján kívüli okokból nem tudta teljesíteni kötelezettségeit. Előadta, hogy mobiltelefonnal nem rendelkezik.

[7] Hivatkozott arra, hogy az írásbeli figyelmeztetés nem került megindoklásra és jogorvoslati kiiktatást sem tartalmazott. Sérelmezte, hogy az írásbeli figyelmeztetés átadásakor nem hallgatták meg, mulasztása okát nem tudta előadni. Kifogásolta, hogy az írásbeli figyelmeztetés az „ismételt” kifejezést is tartalmazta, mely nem helytálló, a perbeli esetet megelőzően mindösszesen egy alkalommal, három évvel korábban késett.

[8] Az alperes ellenkérelmében kérte a kereset elutasítását. Hivatkozásképpen előadta, hogy a felperes a távolmaradásról nem értesítette, így a betegeket sem tudta tájékoztatni arról, hogy a rendelés elmarad vagy az késve kezdődik, továbbá a helyettesítésről

sem tudott gondoskodni. Vitatta, hogy az útfelújításra vonatkozó kiértécsítés az önhiba hiányát alátámasztaná, mert az már augusztus 5-én rögzítette az esetleges fennakadások lehetőségét, így megfelelő gondossággal eljárva a felperesnek ezen információk tudatában korábban kellett volna munkába indulnia. A felperes a késését nem tudta kimenteni, a késésről nem tájékoztatta sem a munkáltatói jogkör gyakorlóját, de a helyettesítést végző orvosigazgatót sem. Így sérült a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 6. § (1), (2), (4) bekezdése és 8. § (1) bekezdése.

Az elsőfokú bíróság döntése

[9] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. A határozat indokolása szerint a felek között nem volt vitatott, hogy a felperes 2021. augusztus 16. napján a munkakezdekor, reggel 8 órakor nem jelent meg, oda csak késve, 9 óra 13 perckor érkezett meg és távolmaradásáról az alperes részéről senkit sem tájékoztatott. Ugyancsak nem volt vitatott, hogy az alperes sikertelenül próbálta elérni a felperest. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok alapján megállapította, hogy a felperes igazolta, hogy az otthoni telefonja meghibásodott a villámcsapás következtében. A járatkiesés miatti késést azonban az elsőfokú bíróság nem találta bizonyítottnak. Megállapította, hogy a felperes által ennek igazolására csatolt okirat, mely szerint 8 óra 21 és 8 óra 41 perc között járatkimaradás volt, az önhiba hiányát nem támasztja alá, mivel a munkakezde ideje reggel 8 óra volt, így a 20 perccel később bekövetkezett balesetből eredő járatkimaradás és késés a felperesi mulasztással összefüggésbe nem hozható. Az ezen felül a felperes által csatolt „jegyzőkönyv közösségi közlekedéssel kapcsolatos bejelentésről” okirat sem igazolja az önhiba hiányát, ugyanis az abban megfogalmazottak magától a bejelentő felperestől származnak.

[10] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes nem tudta megfelelően kimenteni a késésének okát. Bár bizonyította a felperesi vonalas telefonkészülék meghibásodását, de ezen körülmény sem annulálta a felperes alperes felé fennálló tájékoztatási és együttműködési kötelezettségét. Az alperes valóban nem kötelezte a felperest mobiltelefon használatára, de ez sem befolyásolja a kötelezettségszegést. A felperes által betöltött orvos munkakörben ugyanis az átlagot meghaladó, sőt kiemelkedő jelentősége van annak, hogy az alperes a felperest bármikor elérhesse, illetve, hogy a felperes az alperest tájékoztatni tudja. Ehhez nemcsak a munkáltatói, hanem a munkavállalói oldalon is szükséges az együttműködés, a munkavállalónak tehát elérhetőnek kell lennie. Az, hogy ez milyen kommunikációs eszközzel és milyen módon valósul meg, az már másodlagos kérdés. Így a felperestől a fent említett körülmények ellenére is teljes mértékben elvárható lett volna, hogy valamilyen módon az alperest tájékoztassa a késésről. Az elsőfokú bíróság szerint a felperes nem tett meg mindent annak érdekében, hogy ezen kötelezettségét teljesíteni tudja.

[11] Hangsúlyozta az elsőfokú bíróság, hogy az írásbeli figyelmeztetésben a munkáltató kifejezésre juttatja a munkavállaló helytelenített magatartása miatti rosszallását. Az intézkedés alapvető célja, hogy a munkáltató a munkafegyelmet, munkarendet fenntartsa, biztosítsa a dolgozók közötti együttműködést. Az Mt. 11/A. §-ában rögzített a munkáltatót megillető ellenőrzési jog kiterjed a fenti kötelezettség betartásának ellenőrzésére, mellyel

összefüggésben megilleti az a jog, hogy kötelezettségszegések esetén megkövetelje a munkavégzésre és az együttműködésre vonatkozó előírások betartását. Ennek eszköze a munkavállaló figyelmen kívül hagyása, melyet a munkáltató az Mt. 22. § (1) bekezdése alapján szóban és írásban is alkalmazhat. Utalt az elsőfokú bíróság a Kúria Mfv.II.10.812/1994/2. számú határozatában foglaltakra, mely szerint az írásbeli figyelmeztetést akkor kell és lehet hatályon kívül helyezni, ha az abban foglalt ok valótlan vagy egyéb okból komolytalan. Az elsőfokú bíróság szerint az írásbeli figyelmeztetés tartalmazott indokolást és ugyan abban nem szerepelt jogorvoslati kioktatás, ennek azonban a jogkövetkezménye nem a formai jogszerűtlenség, hanem a keresetindítási határidő esetleges módosulása.

[12] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója valóban nem adott lehetőséget a felperesnek arra, hogy az írásbeli figyelmeztetés átadását megelőzően a késését megmagyarázza, önmagában azonban ez a körülmény nem teszi jogellenessé az írásbeli figyelmeztetést. Ennek jogkövetkezménye ugyanis az, hogy a munkáltató a tények teljes körű ismerete nélkül hozza meg a döntését, melynek esetleges következményeit az eljárás során viselnie kell. Az írásbeli figyelmeztetés egyébiránt alappal tartalmazta az „ismételt” kifejezést is, tekintettel arra, hogy az alperes bizonyította, hogy a felperes 2018. évben is már több alkalommal írásbeli figyelmeztetésben részesült. A perbeli eset megítélésakor ugyanakkor – az időbeni távolságra is figyelemmel – ezen körülményt az elsőfokú bíróság nem vonta értékelési körébe.

Fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[13] Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, kérve az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a keresetnek való helytadást. Hivatkozásképpen előadta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete sérti a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdésében foglaltakat. Az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg a tényállást és ennek okán téves jogi következtetésre jutott. Kérte, hogy a másodfokú bíróság a bizonyítás eredményét minősítse okszerűtlennek. Emellett hivatkozott a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 1:3. § (1) bekezdésében, 1:7. § (1) bekezdésében foglaltakra, mellyel azonos szabályozást tartalmaz az Mt. 6. § (1) bekezdése is.

[14] Előadta, hogy kizárólag munkaviszonyból származó kötelezettség vétkes megszegése esetén lehet hátrányos jogkövetkezményt alkalmazni, mely a perbeli esetben nem áll fenn. Állította, hogy az írásbeli figyelmeztetés is hátrányos jogkövetkezménynek minősül.

[15] Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója nem adott lehetőséget az eljárás során a munkavállaló meghallgatására, az írásbeli figyelmeztetést a tények teljes körű ismerete nélkül hozta meg. Ennek azonban nem csupán az a jogkövetkezménye, amit a [24] bekezdésében az elsőfokú bíróság rögzített. Emellett hivatkozott arra, hogy az intézkedés jogorvoslati tájékoztatást sem

tartalmazott. Mindezekből megállapítható, hogy az alperesnek csak az volt a fontos, hogy az írásbeli figyelmeztetést alkalmazza anélkül, hogy meghallgatta volna annak okát, amely kizárja a vétkes kötelezettségszegést. Ha az alperes meghallgatta volna aznap, akkor nyilvánvalóan lehetőség lett volna arra, hogy azonnal, ott a helyszínen tisztázzák a helyzetet a buszjárat tekintetében egy telefonhívással, mert aznapi információkról a közlekedési szolgáltatást nyújtó nyilvánvalóan megnyugtató választ tudott volna adni az alperes számára, de erre az alperes hibájából nem került sor.

[16] Előadta, hogy bizonyította a vétlenségét a tekintetben, hogy nem volt módja korábban beérni a munkahelyére és hogy tájékoztatni sem tudta a történetekről a munkáltatót. Igazolta, hogy a lakásban nem működött a vezetékes telefon, emellett a munkaidő megkezdését jóval megelőzően a buszmegállóban állt és várta a közlekedési eszközt, amellyel a munkahelyre bejuthat. Miután mobiltelefonja nincs, a vezetékes telefonja pedig nem működött, nem volt semmi olyan lehetőség, amivel tudta volna tájékoztatni az alperest a közlekedési helyzetről.

[17] Nem ért egyet az elsőfokú ítélet indokolásának [18] bekezdésében foglaltakkal, azzal, hogy kiemelkedő jelentősége lenne annak, hogy a munkáltató a munkavállalót bármikor elérhesse és a kommunikáció a felek között akadálymentesen megvalósulhasson. Előadta, hogy soha nem kapott olyan felhívást az alperestől, hogy kötelező lenne számára mobiltelefon beszerzése és annak használata, egyébiránt pedig nem gondolhatott arra, hogy egy közlekedési helyzet által indokoltan nem ér be a munkahelyére, mivel időben indult el. Mivel sajnálatosan nem jövőbe látó, így nem tudhatta előre, hogy rajta kívül álló okból nem ér be a munkahelyére. Az elsőfokú bíróság az ítélet [18] bekezdésében nem indokolta meg azt sem, hogy mit jelent az, hogy „a felperes azonban nem tett meg semmit annak érdekében, hogy ezek kötelezettségét teljesíteni tudja”. Egy buszmegállóban állva nem volt lehetősége a kommunikáció felvételére.

[18] Ténylegesen egy hátrány alkalmazására került sor, ami felhasználhatóvá vált ellene és utalt arra, hogy 2021. októberében az alperes felmondással megszüntette a munkaviszonyát. Az alperes nem volt pártatlan és jóhiszemű vele szemben, mindenképpen az elmarasztalására törekedett.

[19] Az általa becsatolt irat, amit a közforgalmú közlekedési vállalathoz tett, nem került vitatásra az alperes részéről, így közvetetten a bejelentéssel bizonyította az általa állítottakat. Azzal is igazolta az aznapi extra közlekedési helyzetet, hogy a felújítási munkálatok miatt, melyek már hetek óta tartottak, aznap is korábban indult el a munkába, ugyanabban az időben mint máskor és ezen napot leszámítva nem is késett el. Nem számíthatott arra, hogy olyan fennakadás lesz a közlekedésben, ami akadályozza azon a napon az időben való munkakezdését. A perben igazolta, hogy nem a baleset miatt történt a késése, hanem a felújítás miatti közlekedési akadályok, az aznap kialakult extrém forgalmi dugók miatt, még a baleset bekövetkezte előtt, azaz az vis maior helyzet volt.

[20] Hivatkozott arra, hogy az alperes a személyével kapcsolatban táplál ellenérzéseket és ezt számára többször is kifejezésre juttatta, ám ezzel az elsőfokú bíróság nem kívánt foglalkozni. Kimaradt az ítélet indokolásából, hogy a korábbi figyelmeztetések közül a felperes által csak egy került átvételre és aláírásra, amikor is egy másik intézményben végzett elhúzódnó műtét miatt tényleg elkésett, a többi figyelmeztetésről azonban még csak tudomása sem volt, miként a személyes asszisztensének sem. Hivatkozott arra is, hogy joggal való visszaélés is megvalósult a munkáltatói jogkör gyakorlójától. A tárgyaláson előadta, hogy más munkavállalónál is történt már késés, mégsem alkalmazta az írásbeli figyelmeztetést, mert a munkavállaló kimentette a késését, esetében erre azonban még csak esélyt sem kapott.

[21] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult annak helyes ténybeli és jogi indokai alapján. Hivatkozásképpen előadta, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és az abból levont következtetései, jogi álláspontja is megalapozott. A XXI. században egy köztisztelőben álló főorvostól elvárható, hogy a betegek tájékoztatása érdekében (is) a munkáltatójával képes legyen kapcsolatot tartani. Az alperes már ellenkérelmének II.2.6. bekezdésében is vitatta és kifogásolta a felperes által becsatolt Közlekedési Társaság neve1 és más dokumentumokat, amelyekkel a felperes kimenteni szándékozta a késését.

[22] Előadta, hogy a munkáltató gazdasági érdekei körébe tartozik az a tény, hogy a későbbi munkakezdés miatt kevesebb beteget lehet ellátni egy műszakban. A felperes munkavállalóként az egyik leglényegesebb kötelezettségét, a munkakezdekortörténő megjelenését és a munkáltatóval történő együttműködési és tájékoztatási kötelezettség szabályait sértette meg. Hangsúlyozta, hogy az írásbeli figyelmeztetés olyan erkölcsi jellegű „büntetés”, amely a legenyhébb lévén csupán a munkáltató rosszallását fejezi ki, amennyiben azt az eset összes körülményének figyelembevételével elegendőnek tekinti az újabb vétség megelőzésére. A felperes reakciója a megalapozott munkáltatói intézkedés tekintetében eltúlzott.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[23] A fellebbezés – az alábbiak szerint – megalapozatlan.

[24] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, az alapján a tényállást helyesen állapította meg és a megfelelő jogszabályi rendelkezések helytálló alkalmazásával hozott érdemi döntése is helyes, ezért azt a másodfokú bíróság a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján – helyes indokainál fogva – hagyta helyben.

[25] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltak szükségtelen megismétlése nélkül a fellebbezés kapcsán az alábbiakra mutat rá:

[26] A felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy az írásbeli figyelmeztetés az Mt. 56. § szerinti hátrányos jogkövetkezménynek tekintendő. A Kúria több döntésében is rámutatott arra, hogy az írásbeli figyelmeztetés nem minősül az Mt. 56. § (1) bekezdés szerinti hátrányos jogkövetkezménynek, az a munkáltató ellenőrzési és utasítási jogából eredő olyan munkafegyelmet biztosító eszköz, amellyel felhívja a munkavállalója figyelmét az általa helytelenített magatartástól való tartózkodásra, illetve a szabályszegést a rosszallása kifejezésével szankcionálja (Mfv.II.10.073/2021/4., Debreceni Ítéltábla Mpkf.I.55.017/2021/02., Mfv.I.10.354/2017/5.). Az azonban helytálló hivatkozás, hogy az írásbeli figyelmeztetés vétkes kötelezettségszegés esetén alkalmazható.

[27] A felperes fellebbezésében alaptalanul kifogásolta a bizonyítás eredményének mérlegelését. Az elsőfokú bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdése szerint eljárva a perben jelentős tényeket a felek tényállításainak és perben tanúsított magatartásának, valamint a per tárgyalása során megismert bizonyítékoknak és egyéb peradatoknak az egybevetése, egyenként és összességében történő értékelése alapján a meggyőződése szerint állapította meg. A bizonyítékok összességében történő mérlegelése során arra kell elsősorban figyelemmel lenni, hogy a bizonyítékok jelentős többsége koherensen illeszkedik-e egymáshoz és az alátámasztja-e az ítéletben megfogalmazott tényállításokat. Ennek a követelménynek az elsőfokú bíróság ítélete egyértelműen megfelelt, nem volt fellelhető olyan iratellenes, logikátlan, kirívó okszerűtlen megállapítás, amely a másodfokú bíróság számára a bizonyítékok felülmérlegelését szükségessé tette volna.

,

[28] A felek közötti jogviszonyra a Ptk. rendelkezései nem voltak alkalmazhatók, arra az egészségügyi szolgálati jogviszonyról szóló 2020. évi C. törvény és annak 1. § (9) bekezdése folytán az Mt. szabályai voltak az irányadók. Az Mt. 6. § (6) bekezdése előírja, hogy az e törvény hatálya alá tartozók kötelesek egymást minden olyan tényről, adatról, körülményről vagy ezek változásáról tájékoztatni, amely a munkaviszony létesítése, valamint az e törvényben meghatározott jogok gyakorlása és kötelezettségek teljesítése szempontjából lényeges. Az Mt. 52. § (1) bekezdése a munkavállaló alapvető kötelezettségeként szabályozza az előírt helyen és időben történő megjelenési kötelezettséget, valamint a munkavégzési és együttműködési kötelezettséget. Az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény 10. § (6) bekezdése előírja, hogy a beteget csak méltányolható okból és ideig szabad várakoztatni. A felperesnek munkaköri feladata volt az előjegyzett és a rendelésre érkező betegek ellátása.

[29] Nem volt vitatott a perben, hogy a felperes a munkaidő kezdetén nem, csak jelentés késéssel érkezett meg a munkahelyére, ebben az időszakban nyilvánvalóan nem végzett munkát, és a távolmaradásról sem előzetesen, sem a késés ideje alatt nem tájékoztatta az alperest. Így az alperes bizonyította a vétkes kötelezettségszegést. Ezzel szemben a felperesnek kellett bizonyítania, hogy az Mt. 6.§ (1) bekezdésében foglaltak szerint úgy járt el, ahogy az adott helyzetben elvárható, magatartása nem volt felróható. A fellebbezésben foglaltakkal szemben az alperes a perben végig vitatta azon felperesi tényállítást, hogy megfelelő időben indult volna el a munkába. Az elsőfokú bíróság a 17.M.70.877/2021/15.

számú jegyzőkönyvben az anyagi pervezetés körében helyesen tájékoztatta a peres feleket a bizonyítási érdekről oly módon, hogy az alperes érdekében áll annak bizonyítása, hogy az írásbeli figyelmeztetésben foglaltak valóságosak és okszerűek, a felperes érdekében áll annak igazolása, hogy a késés indokát önhibáján kívül álló körülmények okozták.

[30] A felperes mindkét kötelezettségszegéssel kapcsolatban vis maior helyzetre hivatkozott. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes a rá háruló bizonyítási érdeknek nem tett eleget, ezért a Pp. 265. § (1) bekezdése alapján a bizonyítás sikertelenségének a következményeit is ő viseli. A felperes mind az elsőfokú, mind a fellebbezési eljárásban előadta, hogy időben elindult a 2021. augusztus 16-i munkavégzésre. A felperes ezzel kapcsolatos előadásai is némileg ellentmondásosak voltak: keresetlevelében még azt állította, hogy „aznap reggel a szokásoknak megfelelően indultam munkába reggel 7 óra 40-kor”. Miután azonban az alperes ellenkérelmében arra hivatkozott, hogy – a kivitelezési munkákra is figyelemmel – a 7 óra 40 perces indulás nem felel meg a 8 órás munkakezdési időpontnak, a felperes az első tárgyaláson már arra hivatkozott, hogy „az augusztus 16-i napon a szokásoknak megfelelően elindultam a munkába úgy, hogy 7.30-ra a buszmegállóba megérkezzek”. Előadta, hogy „7.30-kor oda is értem a buszmegállóba, azonban nem jött a busz, egészen 8.45-ig álltam ott és vártam”. (17.M.70.877/2021/15. számú jegyzőkönyv 5. oldal). A felperes a késés kapcsán arra hivatkozott, hogy nem volt mobiltelefonja, így nem tudta az alperest értesíteni a késésről, ugyanakkor előadta, hogy órája sem volt (17.M.70.877/2021/15. számú jegyzőkönyv 6. oldal).

[31] Helyesen mérlegelte az elsőfokú bíróság, hogy a felperes saját bejelentése a közlekedési vállalathoz, mely szerint 2021. augusztus 16-án 7.30 és 9.30 között közlekedő járat száma járatok jelentős késéssel közlekedtek mindkét irányban, valamint, hogy sajnálatos módon ütközés is történt a Utca1 neve utcai végállomás közelében, ami 15-20 perces kiesést okozott, csupán féli nyilatkozatnak tekinthető. Emellett a Közlekedési Társaság neve1 által a felperes bejelentésére küldött igazolás mindösszesen azt tartalmazta, hogy 8.21 és 8.41 között nem indult a járat száma jelzésű járat, illetve, hogy az további 6 perc késést halmozott fel a Tér elnevezéssel térig. Figyelemmel a felperes munkakezdési időpontjára (8 óra) és a munkahely felperes lakóhelyétől való távolságára ez az igazolás a késés önhibán kívüliségét nem igazolja. A felperes a vis maiorhoz sem az elháríthatatlanságot, sem a külső okot nem tudta igazolni. Maga csatolta be a 2021. augusztus 5-i tájékoztatót, amely szerint közlekedési útvonalának egy részén, a Utca3 neve és út nevére út közötti szakaszon augusztus 9-től kivitelezési munkák lesznek, amely szakaszos, illetve teljes útlezárással jár. A tájékoztatásban rögzítették azt is, hogy a munkavégzés reggel 7 és este 17 óra között zajlik. A felperesnek tehát a hivatkozott útszakasz lezárására és a tájékoztatóban rögzített munkavégzési időpontokra tekintettel kellett volna az utazását megszervezni, a munkavégzésből adódó változó mértékű forgalmi fennakadások előre láthatóak voltak, amellyel a felperesnek számolnia kellett.

[32] A felperes önhiba hiányára tett előadását cáfolja a tanúként meghallgatott asszisztense vallomása, aki előadta, hogy korábban is előfordultak a felperes esetében kisebb, kb. 5-10 perces késések. Hosszú éveken keresztül az volt a gyakorlat, hogy reggel 7 órakor egy emlékeztető telefonhívást intézett a felperes irányában. Ezzel azt követően hagyott fel, hogy egy nem megengedhető kifejezés hangzott el az irányában a felperes részéről. Elmondta

továbbá, hogy a konkrét napon, amikor a felperes megérkezett, tájékoztatta arról, hogy többször is hívta telefonon, de a telefon nem válaszolt. Erre a felperes akként reagált, hogy „miért, hány óra van?”. Az alperes továbbá becsatolta a 2018. március 27-i, május 3-i, május 10-i és május 15-i írásbeli figyelmeztetést, melyek a munkaidő be nem tartása, késések, illetve a munkahely korábbi elhagyása miatt születtek. A 2018. március 27-i írásbeli figyelmeztetés kifejezetten tartalmazza azt a felhívást, hogy előre nem látható akadályoztatás, késés esetén, a felperes értesítse az orvosigazgatót, hogy elkerüljék a felesleges körtelefonokat és a figyelmeztetésben szerepel az orvosigazgató magántelefonszáma.

[33] A felperes nem tudta bizonyítani, hogy időben elindult otthonról, ezzel együtt azt sem tudta bizonyítani, hogy nem állt módjában az alperest a késésről tájékoztatni. A munkaviszonyban is alapvető magatartási követelmény az Mt. 6.§ (1) bekezdésében szabályozott adott helyzetben általában elvárható magatartás és az Mt. 6.§ (4) bekezdésében szabályozott tájékoztatási kötelezettség. Késés esetén alappal várhatja el a munkáltató a megfelelő időben történő tájékoztatást. A felperes nem igazolt olyan körülményeket, amelyek számára ezt objektíve lehetetlenné tették volna.

[34] A felperes az írásbeli figyelmeztetések kapcsán az elsőfokú eljárásban nem hivatkozott arra, hogy ezeket nem vette át. A felperes továbbá az elsőfokú eljárásban egyáltalán nem hivatkozott joggal való visszaélésre, ezért ezek a Pp. 373. § (1)-(2) bekezdés szerint meg nem engedett új jog- és tényállításnak, keresetváltoztatásnak minősültek, melyet a másodfokú bíróság érdemi vizsgálat nélkül elutasított.

[35] Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a jogorvoslati kioktatás hiánya nem minősül olyan alaki hiányosságnak, amely az Mt. 22.§ (4) bekezdése szerinti érvénytelenséget vonja maga után. A felperes hivatkozott a védekezési jog megsértésére is, mellyel kapcsolatban az elsőfokú bíróság helytálló indokolást adott, egyébiránt az Mt. nem írja elő az írásbeli figyelmeztetés meghozatalát megelőzően a munkavállaló kötelező meghallgatását, ezért jogszabálysértés sem állapítható meg. A felperes e körben hivatkozott a jóhiszemű és tisztességes eljárás elvének sérelmére, ezért értékelni kellett a felperes felettesének, az orvosigazgatónak a tanúvallomását, aki elmondta, hogy részben időhiány miatt, részben a korábbi előzmények okán nem kívánta meghallgatni a felperest, mert az volt a tapasztalata, hogy indulatba jön, illetve vádaskodik. Elmondta azt is, hogy bár késések más munkavállalóknál is előfordultak, de olyan, hogy valaki késés esetén ne értesítette volna a vezetőt, olyan nem fordult elő. Így a felperes a jóhiszemű és tisztességes eljárás elvének sérelmét bizonyítani nem tudta, sem a megállapított tények külön-külön, sem a tények összessége nem támasztotta alá a felperes ezen hivatkozását.

[36] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a rendelkező részben foglaltak szerint határozott.

Záró rész

[37] A sikertelenül fellebbező felperes a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes másodfokú perköltségét megfizetni, melynek összege az alperes költségfelszámításán és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdésén alapul.

[38] A fellebbezési illeték összege az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdésén alapul. A tárgyi költségfeljegyzési jogos perben le nem rótt fellebbezési illetéket a felperes a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni. Tájékoztatja a bíróság a felperest, hogy az illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 1003200001070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára kell megfizetnie; megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az ítéltábla megnevezését, az ítéltábla e határozatának számát és a fizetésre kötelezésre kötelezett adóazonosító számát.

[39] Az ítélet elleni fellebbezést a Pp. 365. § (2) bekezdése kizárja.
Budapest, 2023. március 14.

dr. Bicskei Ildikó s.k.
a tanács elnöke

dr. Kulisity Mária s.k.
előadó bíró

dr. Kovács Edit s.k.
bíró